

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XII

~| en tidsalder for længst forsvundet fra alle undtagen en håndfuld brudte historiske optegnelser og de svindende erindringer om engle, var der engang, hvor Eljo næppe var en usædvanlig race og ikke var modtagelig for at blive ødelagt af sollys. Da verden var Unge, deres antal var lige så stort som græsserne på Edens engang vidtstrakte grønne marker; og de strejfede rundt på den åbne himmel, uhindret af dagens lys. Alligevel, som Tidens Regler markerer hver årstid, som hver gryende himmel dæmpes til et trækkende stjernegardin, således også forsvandt Eljos engang strålende dage til mørke.

Ak, selvom katastrofale begivenheder i historien altid indtræffer, var Eljo dømt til udslettelse, om end blot i kraft af moderlig forbindelse, da de faldt ved siden af deres Moder - den forladte og fordømte Engel, Lucifael. Dette skete virkelig; og den skyggefulde beretning om sådanne begivenheder lå spredt ud over sparsomme apokryfe bøger, gamle skriftruller og lercylindre, der afslørede en kortlivet periode før Helvedes skabelse - en usammenhængende og uovertruffen tid med *Vogterne* og *Grigorieerne* - *Nefilimerne* og *Gibborimerne* – *Eljoerne* og *Eliouderne*, og alle mulige former for *kæmper* og *grotesker*. Den korte og fremherskende beretning om denne oldgamle æra afslører endnu en brøkdel af den kollektive erindring om de tidligste dage, hvor kæmper engang strejfede rundt på jorden:

I begyndelsen skabte Gud det formløse tomrum og kaldte det Kaos.

Fra Kaos kaldte Han englene frem, som var Guds sønner og døtre.

Han så dem, som de var i Hans herlighed; og Han navngav deres billede, Eros. Med sine forreste og begunstigede engle af lys, Apollo og Morgenstjerne, Han skilte mørke fra nat og dag, og gav dem navnene Erebus, Nyx og Hemera. Og i englen Apollos himmelske glans skabte han dagen; i englen Morgenstjernes jordiske glød, Han skabte natten. Så bevægede Gud englen Hermes til at tilkalde englen Gaeas hjelm og dannede jorden. Fra englens skød jorden, tilkaldte Han englen Uranos' skjold og dækkede den jorden med livseliksiren. Og da Han havde sået jorden, indeni og udenfor, med Uranos' vande, påkaldte han sværdet englen Æter og kastede en firmament midt i vandet, adskiller himlen fra havene; angriber englene Okeanos og Tethys som Vandvogterne. Og sådan var det.

~*~

Og under himlen oprejste Herren en tredjedel af verden til bjerge og dale, der adskiller land fra hav og dækker verden med et utal af kongeriger formet af hans engle Bestimedeus, Hominedeus, Artemis, Dionysos og Demeter ~ de mange kongeriger af planter og fisk og fugle og dyr og mennesket; Hans jordiske have, smukt skabt. Og da Han skilte mørke og lys, og land fra hav og himmel, så skilte Han sine engle ad og kaldte på en tredjedel af dem til komme ned til jorden og tjene som dens vogter.

~*~

Og Gud velsignede sine jordiske engle, som var en tredjedel af Himmelske engle, og Han kaldte disse guddommelige vogtere Grigori og Verdens vogtere. Og Gud befalede dem at gå ud

til menneskers og dyrs verden, og vær frugtbare og talrige
sig selv midt i sin skabelse. Og Herren kendte sin eneste
kræve, og sagde til dem således: Så de kan få del i alle hans
Skabelsen, men af frugt og frø fra både menneske og dyr, er denne frugt
strengt forbudt. Og Han gav Grigori og Vogterne herredømme
at herske over jorden og at underlægge sig den; og sådan skete det.

~*~

Som det blev skrevet, var der i kun en kort periode Kæmper på jorden – disse engle, der blev betragtet som Vogterne, sammen med deres umiddelbare titanbørn og deres videre groteske slægter. Åbenlyst bevægede de sig blandt menneskets selskab – og mennesket rejste helligdomme og templer til deres ære og tilbad dem, som om de var guddommelige.
Alligevel, fra mørkets dybder, der overlevede skabelsens første dage, selv æoner før Pandoras egne opdagede Damoner, dukkede tre æteriske og ulegemlige Damoner op, der tilsammen tjente som en uadskillelig trio af ødemark - og de guddommelige betydninger af deres navne var: *Skæbne*, *Undergang* og *Død*. Som én lagde disse tre Damoner sig over Eden som en umådelig og besmittet tåge. Som tre konvergerede plager, der udgjorde en eneste sky af fordærv, fejede de hen over jorden og formørkede både menneskets og englens hjerter og sind. I denne tredelte Damon-nærværelse faldt næsten alle Vogterne i fristelse og begærede Guds skabelse. Ligesom Guds Sønner så den usmykkede skønhed i menneskets døtre, gjorde en bestemt Guds Datter, der blev kaldt Lucifael, det samme. Hun blev overvundet og fordærvet af disse oprindelige Damoner i den mørke tåge, og hendes forseglede øjne af forfængelighed og begær blev åbnet for menneskets bare og nøgne pragt. Således tog hun mange ægtemænd iblandt dem, lå med dem og fødte hundrede fordærvede børn hver dags aften.

De *jordiske engle* – som var *verdens vogtere* – flygtede med deres hustruer og ægtemænd fra Herrens ansigt, gemte sig under bjergene og beseglede en pagt mellem dem – om at de skulle holde deres onde gerninger hemmelige og gøre fuldt krav på verden, både indeni og udenfor. Og fra denne forræderiske pagt – fra denne forsætlige og blasfemiske blanding mellem engel og menneske – opstod mægtige og hæslige væsener, som ikke var tiltænkt af Gud i de første dage af Hans skabelse. Disse ugudelige *dødelige* planer var *nefilim* og *gibborim*, titanerne og *kykloperne*; hekatoncheirerne og *gorgonerne*; *drager* og *wyverner*, sirenerne og *lamiaerne*, de dødelige *succubi* og *incubi*, elioud og *eljo*, *kimærer* og mangehovedede, mange-

øjnede skabninger på land, i havet og i luften – alle mulige slags uhellige vederstyggeligheder, der i sidste ende ville overleve historien som blot et utal af vidunderlige spøgelse i legender og overlevering. De var alle forskellige, bortset fra deres unaturlige eksistens – en kombineret fornærmelse mod det oprindelige og hellige design. Og alle disse unaturlige vederstyggeligheder var samlet kendt som: *Damonerne*. Der var mange kæmper i de tidlige Damon-dage. Skam, dysterhed og forræderiets stilhed sænkede sig endelig over Eden og slukkede dermed uskylden i Guds skabelse.

Af alle verdens vogtere er den uovertrufne skønhed hos én bestemt *vogter* skinnede klarest over alle englene – både himmelske og jordiske – og himlen og jorden kendte betydningen af hendes mange store navne, som *lysets Heylel*, *havernes Lilith* og *himlens morgenstjerne* og utallige andre. Alligevel var ydmyghed ikke hendes, da hun var en stolt engel, der forbød mennesket at rejse templer eller altre i hendes lighed, for at de ikke skulle mindske hendes selvopfattede pragt med underlegne billeder. Som den ulykkeligt avlede frugt af englene Erebus og Gaea var hun sandelig afkom til begge jord og fuldstændig mørke åbenbaret, således at selv dagens lys blegnede i Hendes nærvær. Menneskets børn kunne kun turde hviske navnet på denne smukke jordiske engel.

'*Lucifael*', kaldte Mennesket Hende i stedet, og tilkaldte Hendes selskab i hemmelighed og drømme, og Hun mødte mænd for at slukke ilden i deres begær efter hende, og disse mænd avlede hendes børn tusind, tusind gange. Disse vingede børn var Eljo'erne, der strejfede omkring himmel uhindret. Alt i alt lettede Eljo'erne mod himlen som enorme skyer af klare fugle udbrud mod himlen; og i flugten kastede deres store antal vandrende skygger over overfladen af jorden. Mennesket så på Eljo, Lucifaels mange børn og hendes slags, og fandt dem vidunderlige. Alligevel var dette de jordiske engles sidste dage, da mørkets tre plager havde lagt sig over både englens og menneskets hjerter. Skæbne, Undergang og Død krævede en audiens hos hver af dem.

Mange af de Jordiske Vogtere og deres dødelige hustruer og ægtemænd skjulte sig dybt under bjergene, mens mange af deres groteske og bestialske afkom befalede den åbne himmel og have, hvilket fik Tronen til at sende Englen Raphael for at være vidne til Hans Bekymring. Således steg Raphael ned fra Himlen som Menneskeånden og konfronterede de få ufordærvede Vogtere, der ikke havde bukket under for jordiske fristelser. Disse var de loyale legioner af: *Michael* af Ordenen, *Gabriel* af *Azrael* af Vejen, *Saraqael* af Ånden, *Uriel*, *Remiel*, *Tadhriel* og de øverste ånder fra utallige hellige ranger. Og Michael åbenbarede for Raphael alt, hvad han havde været vidne til.

Michael oplyste Rafael om størstedelen af Vogterne, Guds sønner og døtre, som havde taget Menneskets sønner og døtre til hustruer. og ægtemænd, som havde født en mængde mægtige børn, der skulle arve jorden. Michael fortalte om den pagt, som de korrupte vogtere havde indgået på Haremels bjerg . før de forsvandt i Dudaels og Urhs dale , og Han talte især om deres antal, for de var mange. Michael åbenbarede navnene på deres antal for Raphael, som kaldte sig *Tiernes Høvdinge*. De var de forræderiske legioner af Englene fra *Semjaza*, *Ezequeel*, Sværdets *Samael* , Lysets *Lucifael* , Portenes *Cerberus* og *Hydra* , Skæbnens *Azazel* , Ildens *Prometheus* , Ordets *Hermes* , *Kisdeja*, *Machet*, *Atlas*, *Araqiel* og de tusind, tusinder af *Jordiske Dæmoner* , der tjente under dem.

Rafael lærte, at Vogterne, der havde forladt Guds Stemme og gjort krav på jorden, siden havde dræbt snesevis af engle, der modsatte sig dem. Rafael lærte også om deres mange handlinger i den uretfærdige forførelse og undertrykkelse af mennesket. Især fik han at vide, hvordan Semjaza, Samael og Azazel kastede lod om menneskets døtre og tog mange koner fra dem, mens Lucifael valgte ægtemænd blandt menneskets sønner. Rafael lærte også, at mennesket aldrig svor troskab til Tiernes Høvdinge eller deres blasfemiske pagt; alligevel kunne mennesket ikke trodse disse engles vilje, så fristede Ham og skræmte Ham med truslen om for evigt at forsegle Ham under bjergene.

Da Rafael var vidne til alt, hvad der var sket på jorden, og da han vendte tilbage til himlen med alt, hvad han havde lært, befalede Herren, at jorden skulle renses for alt ondt, der havde fordærvet dens ansigt. Tronens vrede faldt direkte over verden på mange forvirrende måder, og da Herren havde set, at de mange oprørske vogtere havde ændret skabelsens ansigt, ændrede han også sine ufordærvede og tilbageværende engles magt, position og autoritet, således at de syntes fuldstændig adskilte, selvom de var solidt bundet sammen som én i Ånden.

Herren gav sine standhaftige engle splittelsens sværd og ordensskjoldet, førstnævnte fra Gabriel og sidstnævnte fra Michael. Han gav dem også Azraels overgangsvinger og Saraqaels hjelm, og dermed gjorde han alle sine pligttopfyldende engle til krigsklar som den næste. I en tid, som Gud havde sat af, blev Hans ærede Sønner og Døtre af Gud som identiske og ubrudte soldater. Og af alle disse ubrudte legioner af Engle, der var indkaldt foran Tronen, kaldte Herren dem *Kaos* og gav dem *Orden* , som var Hans Egen – samlet set blev deres rækker *Tronordenen*.

Således, med Guds trone bag sig, samledes de bevæbnede engle

mod deres jordiske brødre og søstre.

Ak, med optegnelser for evigt hugget i sten – begivenheder evigt fastfrosset i tidens ældste tavler og bøger – således begyndte den frygtelige og guddommelige saga, der mindede om begyndelsen på *Tusindårskrigen* og det *Store Engleskisma*. Jorden led i høj grad, dens perfekte haver revet rene og knust under rækkerne af trældom og synd, ydmyghed og stolthed, og urokkelig loyalitet over for både Gud og engle. I et tidsforløb, som mennesket målte i snigende århundreder af mørke, var englene vidne til et strålende og definerende øjeblik. Alle Edens sangfugle blev tavse, trådt ind i glemselen under de uudholdelige skrig fra bølger af krigsførende engle.

I denne klippefyldte periode af skabelsen, hvor jordskorpen smuldrede under fødderne, og intet turde vokse eller bære frugt undtagen det bitre ukrudt og frøene fra englenes ødelæggelse, forlod mennesket sit hjem og flygtede til verdens fire hjørner. Det trodsede ørkener, oceaner, bjerge og ethvert ugæstfrit klima og søgte de mest afsidesliggende og jomfruelige egne af jorden for at redde sig selv fra dem, der mindede om en engel. I tusind år gemte det sig ved jordens yderste grænse .

Herrens Ånd kom ned over jorden som hævnens sværd, og Han bevægede sig igen gennem englen Hermes. Han tilkaldte et andet vidne, som hverken var Rafael eller nogen anden engel i himlen eller på jorden. I stedet tilkaldte Han en ydmyg og trofast skriver til at vandre i Hans Ånd og nedskrive alt, hvad der var åbenbaret for ham. Således tilkaldte Han gennem Hermes en almindelig dødelig, Metusalems unge søn ; og de ældste af Metusalems stammer kaldte denne unge skriver ' *Metusalems søn* , som bevægede sig i ånderne' - og Han kaldte ham *Enok*.

Herrens Ånd ledte Enok op på Haremelbjerget, det forbandede bjerg, hvor Tiernes Høvdinge havde svoret deres ed mod Gud og formet sig selv som menneskenes guder; og Herrens Stemme befalede, at Enok skulle nedskrive alt på cylindre. som Han så. Enok adlød Guds Ord og førte regnskab for eftertiden. På toppen af Haremel, i de dage hvor Han nedskrev, var Enok blevet betydeligt ældre af det, Han havde været vidne til for Åndens åsyn; alligevel, bevæget i Ånd og Ord, nedskrev Han ikke desto mindre det, som Gud lod Ham se. Hans beretninger begyndte med blod - med Vogternes afgørende krig. Herrens Ånd forlod Enok på toppen af bjerget og steg ned på jorden som Hævnens Sværd. Tusind, tusind legioner af Engle samledes bag Sværdet, som søgte Tiernes Høvdinge. Og Sværdet fandt dem og tog dem til ansvar, ligesom Enok nedskrev det hele.

Straks bankede jorden som en anslået gong, grundigt såret under den største konfrontation i skabelsens historie. Bække og floder flød røde af blod; plager og pest spredte sig som ildstorme; hele skove eksploderede i splinter; bjerge smuldrede, og dale lå oppustet med rådne rester af tusind legioner. Bølger af engle og sammenstødende titaner var en rullende lavine af ødelæggelse. Alle slags ladede skrig, hvirvlende støv, tordnende brøl, brændende aske og forfærdelige råb fyldte luften, endda for at døde og kvæle himlen. Og da himlen holdt vejret, og dens engle vendte et skammeligt blik væk fra en verden, der hævede og stønnede under dem, syntes selv Guds trone at hænge i en tynd tråd af et meget uheldigt oprør. På denne definerende dag med umådelig ødelæggelse var der nok engle, mænd og ... dyr omkom svarende til halvdelen af alle stjernerne ovenover.

Guds vrede fortærede de trodsige vogters iver, og Herrens ord bar sig over alle havene. Gud befalede englene Gaia og Erebus at afsætte jordens dybeste dele og vandet under den til de engle, der havde overtrådt Ham, og Herren krævede, at enhver trodsig engel skulle lide den samme skæbne, som de havde skræmt mennesket med – at blive forsejlet under bjergene for evigt. Derfor skete det, at Gud i det første lys på den guddommelige afregningsdag indvarslede fordømmelsens morgengry – Helvede blev født.

Herrens klinge forbandede og forbandede de oprørske engle, der ikke døde for sværdet, og han forbandede dem lige så meget. I stedet for deres tidligere skønhed fyldte en dyrisk grimhed deres ansigtstræk, både indvendigt og udvendigt, da de var vederstyggeligheder i Guds øjne. Herren kastede dem ned i jordens skød og ind i et rige af dysterhed og ufattelig rædsel, sådan som det blev sat til side af Gaea og Erebus. Og Han kaldte dette rige, hvortil Han forviste dem, Tartaros' land, Hades', Glemsels, Dødens, Undergangens og Helvedes rige. Han satte derefter et Stort Segl over dette rige og dets faldne Vogtere, der skulle vare, indtil den tid kom, hvor disse uretfærdige og blasfemiske Engle skulle stå til doms for Tronen. Dette Store Segl bestod af tre Portsten hugget af Herrens Sværd. Disse Portsten bevægede sig meget ligesom en præcis, men uforklarlig trio af sammenkoblede tumblere, som tilsammen materielt adskilte underverdenen og Vogternes Store Afgrund fra Menneskets højere regioner - og Himlen.

Og ligesom Menneskets Sønner og Døtre kaster skylden på Menneskets Sønner og Døtre Gud, Herren afviste ikke menneskets synder og hans nære samvær med englene. For Hans overtrædelse—Hans utugt med legionerne af Tiernes Høvdinge og Hans

bevidst rolle i at holde sådanne onde gerninger hemmelige – Herren satte fire varige strafsegel i hoved, hjerte, krop og øjne. I hans hoved satte han videns straf, således at han blev klog nok til at forstå skammen over sin tåbelige natur. I sit hjerte placerede han refleksioner af rastløshed, således at hans sjæl vred sig og led under enhver fristelse, der blev lagt foran ham. I hans krop placerede han byrderne og smerterne ved fødsel og død, således at han kun levede i en kort periode, før han overgav sit kød til jordens støv. I hans øjne placerede han verdens lys, således at de bliver blinde for Guds og hans himmelske engles ansigt. Og selv da mennesket faldt på knæ, i både skam og bøn, skabte Gud ham i dette billede.

Det var alene af nåde, at Herrens vrede ikke fortærede mennesket så fuldstændigt, som den gjorde med de forræderiske vogtere; Gud tillod dog mennesket den tid, hvori det kunne arve den samme fordømmelige skæbne, hvis han ønskede det. I sit forkortede liv med lovet forløsning var himlen ikke længere en gave, men et paradys opnået i hans tilgivelse fra synd. Og ved hver eneste handling, intention eller åndedrag fra sit ord ville han udelukkende tjene som herre over sin skæbne. Han ville træffe sit eget valg: enten tilbringe sin evighed i Himmeriget, Orden og Frelsen, eller omfavne Tartaros', Kaos' og Fordømmelses rige. Som bevis på, at Gud ofte handlede på umådelige og mystificerende måder, adskilte han ikke mennesket fuldstændigt fra englen - måske opvejede hans tidligere vrede ikke hans uophørlige kærlighed til sine egne sønner og døtre og menneskets sønner og døtre. Han tillod hver enkelt den andens fortsatte selskab, om end blot i sind og ånd.

Mennesket fortsatte med at rejse guddommelige templer til ære for disse faldne engle og påkaldte regelmæssigt deres ånder for at få råd, ofringer og hjælp. Og selvom disse landflygtige engle blev forvist til den enorme underverden Tartaros og Hades, for evigt bitre mod Gud og hans himmelske engle, viste de sig ofte for mennesket i deres tidligere og velkendte skønheds skikkelse og oplyste ham om skabelsens mange nøgne sandheder - om astrologi, ild, metaller, skyer, fortryllelser, sten, dyr, floder og oceaner, og endda hemmeligheder, der engang var nøje bevogtet af himlen.

Imidlertid udholdt én falden Vogter i særdeleshed, forbitret over sin tabte skønhed og tidligere friheder til udsvævelser og dekadence, en tidsalder med dybeste mørke og absolut afsondrethed; hun skjulte sin grimhed i de fjerneste afkroge af Tartarus og begravede sig selv i de mest øde egne, hvor den knudrede jord voksede strengt som lunde af sorte og snoede former, og hvor dens vand kogte som vandpytter af mudder og åndede mudder. I løbet af æonerne af sin selvbestemte eksil havde selv de skarpeste engle i Hades glemt de engang berygtede navne Heylel og Morningstar. I Lucifaels udvalgte

I forfaldets isolation blegnede Hun, og Hendes hjerte blev mere og mere indigneret over Menneskets forræderi. Og under sådanne opsvingende sumpe af vrede svulmede hendes uophørlige muthed op til en udslukkelig besættelse af at fordærve selve Menneskets essens, så Han kunne forlade Gud og Himlen og til sidst dele den samme forbandede skæbne som Hendes. I mørket af sine evige begrænsninger forfaldt Hun til Djævelen selv, og denne fordærvede og faldne *Lysens Engel* blev en hjemsøgende og glubsk *Incubus-dronning - en sanselig og evigt strejfende ånd, der stjal Hendes vej gennem de dødeliges hellige drømme, mens den nærrede sig af selve deres sjæle.*

Efter den store syndflod, hvor englernes kød og kropslige skikkelser summarisk blev forvist fra jordens overflade, overlevede kun efterfølgende generationer af mennesker som de eneste og dødelige vogtere over dyrene, fuglene og markerne. Årstiderne hvirvlede som rastløse fluer - bjerge og dale steg og faldt; og floder rullede og flød over århundrederne i hans evigt opsvingende verden, indtil - en stille morgen, mens han dyrkede sine haver, stødte mennesket på et begravet segl i hjertet af Asien. Han anså den tungt indskrevne formation for at være af guddommelig oprindelse, rensede tidens skorpe og helliggjorde den, idet han byggede et tempel ovenpå den. I mere end et halvt årtusinde værdsatte han den udskårne artefakt, tilbad den åbent som en guldkalv og vogtede den i hemmelighed med den samme nervøse opmærksomhed, som en tyv ville vogte stjålet bytte. Han formede sit liv omkring det - indtil dødsfaldet på den skæbnesvangre dag, hvor mennesket var blevet både klogt nok til at åbne porten og tåbeligt nok til at modige en sådan henrettelse.

Reims, Frankrig ~ Château de Blasi ~ april 1348

"Du er ikke en dreng; du er en ung mand. Hold nu op med at lege med det, og se op!" Blasi fjernede endelig en lille hvid hest fra drengens travle fingre og lagde porcelænsfiguren i sin egen lomme på sin vest, før han ansporede drengen hen imod en høj træport. "Nu, træk den op. Hun skal ikke gøre dig fortræd for det."

"Det skal nok komme ud, ikke sandt?" spurgte drengen nervøst.

"Hun skal komme – kun for at kende sin plads. Tag nu ansvar for dig selv." Blasi bankede sin stok mod drengens bagdel og opfordrede ham til at komme frem.

"Men jeg kan ikke." stønnede drengen og trådte lige akkurat væk fra spanskkrørets rækkevidde.

Blasi fnøs. "Og hvad holder dig tilbage?"

"Den skal flyve ud af porten, onkel Francois! Jeg ved det. Den skal!"

Blasi sukede. Han svingede spanskkrøret foran sig, stak den i jorden og holdt derefter begge hænder oven på det forgyldte håndtag. Han lænede sig frem og kiggede ind i øjnene på det urolige barn. En blid brise blæste gennem stalden og viftede med Blasis overdimensionerede skjorte

som et rullende gardin. Hans løse bukser hang lavt ned på hofterne og var korte ved knæene at blotlægge mumielignende bandager, der snoede sig stramt om hans lår, mens de spiralerede helt ned til hans fødder. Tilfældige pletter var spredt ud over indpakningen – karminrøde pletter hvor genstridige sår sivede frem. Blasi kneb blikket sammen og formulerede sine ord. "Lige i dette øjeblik vil jeg have dig til at fortælle mig, hvordan du har det, Michael."

Drengen sænkede blikket og trak sig tilbage. "Bang," indrømmede han.

"Og hvordan kan du forstå, at hun har det?"

„Måske vred,“ foreslog drengen. „Hun er ond, den ondeste skabning i hele verden!“

„Vrøvl,“ spyttede kardinalen. „Hun lader bare som om, hun er ond. I sandhed er hun indespærret og bange. Det er den eneste måde, hun ved, hvordan hun skal udtrykke sin frygt – ved at lade som om, hun er skræmmende.“

Drengen løftede hovedet, løftede panden og fik et nyt glimt i øjet. "Bange?"
mig?"

"Jamen, selvfølgelig er hun det! Men hvis du forbliver lige så bange for hende, som hun er dig, hvordan kan du så "Forvent at bestige hende?" Drengen vendte sig og studerede de ødelagte og hullede planker i båsdøren og undrede sig over den stille og tålmodige kraft, der ventede på sin udløsning. Blasi fortsatte. "Du skal vise hende, at du ikke er bange. Først da skal hun ikke blive bange for dig." Blasi pegede sin stok mod drengen. "Michael, du skal tage det første skridt. Tag ansvar for hende og lad hende føle, at hun er en del af dig – uadskillelig som enhver hest fra sin rytter. Først da skal hun lære sin plads at kende. Samler du mig?" Michael sænkede skuldrene og klagede: "Men hvad nu hvis den træder på mig, fordi den er bange?"

"Sådan noget må ikke ske," knurrede Blasi. "Kom!" Han humpede hen imod boden.

Drengen stod fast og protesterede: "Men onkel Francois!"

„Men ingenting! Kom nu!“ sagde drengen surmulende, mens Blasi prædikede. „Du fortalte mig det. engang ønskede du at ride som vinden, ikke sandt? Nå, det er en særlig hest – en stærk sjæl. Og du ønsker at ride på den, som din far ville, ja – som en ridder? Og ride mod englænderne?“

"Men ikke på den hest! Mor sagde, at der er noget galt med den – at den har en vildt og ondt øje."

Blasi snurrede om på hælen. "Ond? Michael, sådan noget er der ikke galt med hende. Din mor er bare overfølsom i den slags sager, som mødre gerne vil være. Kom." Han fortsatte mod bagsiden af stalden og nærmede sig en vidtstrakt bunke løst hø, der lå stablet på jordgulvet. Drengen fulgte ham med en sporadisk tøven. "Desuden er der ikke noget så frygteligt galt med hende, at en tæmning af hendes ånd ikke kan helbrede det. Hun vil tjene dig godt - hvis du mestrer hendes nuværende ukontrollerede angst. I to skal først lære hende at kende." Blasi stoppede foran den sidste boks og bankede med sin stok.

mod klinken på den flossede boksdør. "Løs nu porten og før hende ud, som enhver god ridder ville føre en værdig hest."

Michael sneg sig ud, åbnede låsen og trak sig hastigt tilbage ved siden af sin onkel. Døren knagede op og udvidede sig gradvist for at afsløre ansigtet af en enorm sort hoppe med højt hoved, drejede ører og øjne lige så hvide som drengens. Udyret blæste og stampede, mens det cirklede inde i boksen. Det skar en hov hen over støvet og sprang frem.

„Nah!“ Blasi blokerede dens flugt og viftede med sin stok højt. „Stille! Rolig!“ vrinskede hoppen og rokkede ophidset med hovedet, mens den trak sig længere ind i boksen.

Kardinalen smilede, hans strenge blik stirrede ind i øjet på hesten, som så ud til at være hypnotiseret af den gamle mands blik. "Jo, det skal du," hviskede han til den, mens han sænkede sin stok. Pludselig var tonen i hans stemme næsten barnlig og uhyggelig på samme tid.

"Ser du? Du skal først lade hende vide, at du er hendes herre." Hans ansigt bar et smørret grin.

„Hun er en usædvanlig en – ligesom vinden, sandelig.“ Der gik et øjeblik, før præsten rømmede sig og samlede sig. „Nu, Michael, vil jeg have dig til at –“ Han trak blikket væk fra hesten og opdagede, at Michael stod et betydeligt stykke fra ham og holdt om en staldpæl, mens han stirrede vildt ud fra den bagved. Blasi vendte sig om.

„Michael! Kom tilbage til mig nu! Hun skal ikke – Øhm!“ Blasi fløj afsted og styrtede hovedkulds ned i en høstak, mens hesten susede forbi ham. Frigjort fra sine begrænsninger tordnede dyret ud af staldene og galoperede ud på landet. Blasi stønnede og lå stille, hans løse skjorte nu draperet over hovedet.

Han kunne kun høre en skingrende latter, da Michael fik sagt: "Jeg sagde jo det, onkel Francois! Det sker altid, når man åbner porten!"

„Nok, Michael!“ Lammet, men uskadt, satte Blasi sig oprejst og trak sin skjorte af over hovedet. Han skældte Michael ud, mens han rettede sig op og trak halm ud af sin hår. "Hvis du ikke var løbet væk, var det måske ikke sket." Han kiggede sig omkring. "Hvor er min stok?"

Drengen løb hen til ham, mens han fnisede. Han hev stokken frem fra høstakken og gav den til Blasi. Med en hurtig gestus mod staldstolpen fremlagde han en barnlig logik.

"Du skulle have gemt dig bag bjælkerne, onkel Francois."

„Nej, Michael. Havde jeg ikke bare kigget på dig og derfor måttet vende ryggen til hende—“ Blasi lænede sin stok ved siden af sig og lænede sig frem med et stønn, mens han forsøgte at rejse sig. Så sukkede han og sank tilbage i høet. „Gå og hent din mor, søn.“

I stedet klukkede drengen og dykkede ned i høet ved siden af Blasi. "Jeg ved, hvorfor hun altid er sur." Blasi kneb blot læberne sammen og stirrede på staldens tag. Drengen kravlede gennem høet som en luskede tiger og lukkede sig om Blasis øre, før han satte sig ned og hviskede en hemmelighed gennem sine skålformede hænder. "Fordi hun har Djævelen i sig!"

Blasi kneb øjnene sammen og så på Michael. "Tal ikke noget; sig ikke mere!"

Drengen lagde hovedet på skrå. "Hvorfor?"
"Djævelen skader kun mennesker – ikke dyr."

Michael rullede væk og hulede et hul i høet for at afsløre det jordbund, der lå i stabil. Han stak ansigtet ned i hulen og talte, hans ord dæmpede inde i hulrummet, mens han udspurgte Blasi. "Hvis jeg var et dyr, kunne Djævelen så ikke skade mig?"
"Du er ikke et dyr. Du er en dreng. Og Djævelen giver drenge forestillinger om, at de kunne være dyr."

Michael stak hånden dybere ned i hullet og kradsede i jorden, før han trak en håndfuld støv op af fordybningen. Han kastede den over skulderen, klappede støvet af sine håndflader og lugtede til sine fingre. "Jeg ved, hvor Djævelen er, onkel Francois."
Drengen pegede ind i fordybningen, han havde lavet. "Han er dernede – på det sted, jeg ikke kan sige."

„Sig ikke ordet,“ svarede Blasi, mens han satte sig dybere ned i høet, stak hænderne bag hovedet og låste fingrene sammen, mens han fortsatte med at stirre op i loftet. Længde, tilføjede han: "Ja. Og han er fængslet dernede, fordi Gud straffede ham for at være ond. Ligesom du bliver straffet, når du opfører dig dårligt, blev Djævelen straffet for at sprede ondskab til mennesker."

Drengen overvejede Blasis ret elementære analogi, før han udspurgte ham. "Men onkel Francois, hvis *pah-pestinense* er ond, hvordan kom Djævelen så ud for at lave den?"
"Og hvorfor tillader Gud ham det?"

Blasi klukkede. Det kaldes *pest-ih-lence*, Michael – Pest. Og Djævelen kan ikke komme ud af hans indespærring."

"Hvordan fik han det så til at ske?"
"Vi skal tale om det, når du bliver ældre, når du ved nok til at diskutere den slags ting."

Drengen slæbte sig ved siden af ham. "Men jeg er ældre, onkel Francois! Du kan fortælle mig det."
Blasi satte sig op og klappede drengen på armen. "For nu skal du vide, at du skal elske Gud af hele dit hjerte. Du elsker Gud, ikke sandt?"

"Jeg elsker Gud; og jeg hader Djævelen!" sagde Michael. "Og jeg ved, at Gud gør gode ting, og Djævelen gør onde ting, at Gud er god, og Djævelen er ond. Ser du, jeg er større nu!"

"Ja, du vokser op – Gud er god, og Djævelen er ond. Så gør kun godt." Blasi gned Michaels hoved og smilede. "Din far ville være stolt af dig."

Drengen listede sig frem på knæ, plukkede et langt strå fra høstakken og snurrede det rundt mellem fingrene. "Onkel Francois, kan du lære mig at bede?"

Kardinalen så vantro på ham. "Du ved allerede, hvordan man beder."

"Nej, jeg mener, ligesom hvordan du beder – virkelig inderligt – med de andre ord, som jeg ikke forstår? Kan du lære mig det?"

Blasi lo af Michaels naive henvisning til latinsk bøn. "Jamen, det kunne jeg. Vil du være ridder og præst?"

„Hvis jeg bad med de andre ord, så ville Gud virkelig dræbe Djævelen.“ Blasi så et glimt i barnets stadig udvidede øjne, da han fortsatte. „Eller måske kan du bede Gud om at dræbe ham, for du kender allerede ordene! Kunne du bede om, at det sker?“

Blasi rystede på hovedet og spændte kæben. "Bøn fungerer ikke sådan, Michael." Måske når du bliver ældre—"

Drengen kastede sugerøret ned og pillede ved sine fingre. Blasi vendte sin opmærksomhed mod sine ben og klappede på blodpletterne på sine bandager. Blasi mærkede drengen trække i hans skjorteærme.

"Onkel Francois?"

"Ja?"

"Hvorfor lod Gud Djævelen dræbe min far og onkel Jacques og alle andre?"

"Det var kamp, Michael, mænd dræbte mænd. Alligevel kan jeg fortælle dig en hemmelighed, hvis du vil høre den," tilbød han.

"Fortæl mig! Hvad er det?"

Blasi lagde sin hånd på drengens skulder. "Jeg bad for din far og onkel Jacques – og jeg brugte de *andre* ord. Og ved du, hvad Gud sagde til mig?"

"Hvad?"

"Han fortalte mig, at de er i himlen nu. Din far smiler ned til dig lige i dette øjeblik – han venter på, at du slutter dig til ham, når din dyrebare tid kommer."

"Mener du, når jeg dør?"

Blasi sukkede. "Ja - så."

Michael pustede og lænede sig væk. "Men jeg vil ikke dø. De putter dig i jorden med insekterne, og så falder dine knogler af. Jeg gravede en fugl op, jeg engang havde begravet, og alt, hvad der var tilbage, var dens knogler, ikke fjer eller kød."

Kardinalen rystede på hovedet. "Men vore sjæle skal ikke være i jorden, Michael. Vores krop dør – vores sjæle går videre til himlen. Så du ser, vi dør aldrig i sandhed. Det lader blot til, at vi er kød såvel som vores udødelige sjæl, og ofte kan vi ikke se forbi kødet, som har et stærkt greb om os.

"Men onkel Francois, hvordan ved vi, at vores sjæl er ægte, hvis vi ikke kan se den?"

"Vi behøver ikke at se det, Michael. Gud har allerede fortalt os det. Han elsker os og ønsker, at vi skal se det." være med Ham."

Drengen holdt en pause et par øjeblikke, som om han tænkte. "Skal du lære mig de andre ord, så jeg kan tale med Gud?"

"Du taler til Gud hver gang du beder. Du behøver ikke de andre ord."

Drengen rystede på hovedet og svarede bestemt: "Men det gør jeg, så Han kan tale til mig, som Han taler til dig! Han taler aldrig til mig – men så falder jeg altid i søvn."

Blasi klukkede og klappede drengen på brystet. "Han taler til dig i dit hjerte. Du skal lytte til Ham indefra."

Michael holdt sin hånd mod brystet for at mærke sit hjertes banken. Så kiggede han op og inspicerede staldens tag. Til sidst sænkede han hånden, kiggede på hullet i høstakken og vendte sig tilbage mod Blasi.

"Onkel Francois, kan Djævelen skade os, hvis vi er i himlen?"

Blasi fnøs. "Selvfølgelig ikke!"

"Så vil jeg gerne i himlen og se far og onkel Jacques igen. Må jeg?"

Blasi gned drengens hoved og smilede. "Ønsker du at komme i himlen?"

Drengen smilede og sprang op med en håndfuld hø, med armene udstrakt. "Jeg skal være en engel og have vinger til at flyve rigtig, rigtig hurtigt, så Djævelen ikke kan fange mig!" Han forsvandt fra høstakken og snurrede rundt om staldstolpen og lod som om, han flyver. mens han dryssede halm bag sig. "Sådan her, onkel Francois! Kan du se, hvor hurtig jeg er?"

Han løb rundt og rundt og fik et svimmelanfald. Efter et par øjeblikke vaklede Michael og tumlede om på jorden. Med et beruset blik og et grin spurgte han: "Jeg fløj hurtigt, ikke sandt? Som vinden?"

"Det var du sandelig, Michael," forsikrede Blasi ham. "Lige så hurtig som vinden og mere til. Gå nu hent din mor til mig."

I stedet vendte drengen sin opmærksomhed mod staldgulvet og samlede støv op i en bunke. Han stirrede på bunken af jord, og hans smil forsvandt. Så stod han klodset op og spurgte Blasi: "Vil Gud lade englænderne komme i himlen?" Blasi ledte i jorden efter de rigtige ord, og Michael fortsatte: "For hvis englænderne kommer derhen, så kommer jeg også." at smide dem ud – de dræbte min far og onkel Jacques, så de ikke får lov til at være sammen med os." Han sparkede støvbunken hen over staldgulvet. Blasi fornemmede i drengens ord den samme urokkelige vrede, som han ofte hørte inde fra sit eget urolige hjerte. Drengen stampede på jorden, hvor støvbunken sidst stod. "Og så Djævelen vil træde på dem som et insekt – indtil deres knogler falder af!"

„Michael! Nok!“ spyttede Blasi. „Gud skal ikke høre de ord!“ Barnet kiggede på Blasi, som om det pludselig ville finde ud af, hvor han var. Blasi fandt Michaels øjne fyldt med tårer, og Kardinalen sænkede hagen med et suk, mens han grublede over det ondsindede had i sit eget bryst. Blasi kaldte på barnet. "Kom." Drengen dykkede ned i Blasis arme. De omfavnede hinanden i stilhed og delte en stille og vedvarende smerte, som intet ord, bøn eller løftet tilstrækkeligt kunne udtrykke eller afhjælpe.

Til sidst talte Blasi i et forsøg på at trøste drengen. "Du har stadig din mor og mig. Og du skal videreføre Blasi-navnet og trøste din mor med mange børn, der er lige så vidunderlige som dig selv. Og ja, jeg skal lære dig de andre ord, hvis du så inderligt ønsker at lære dem."

"Jeg elsker dig, onkel Francois," mumlede Michael med dæmpet stemme i Blasis nakke. „Ligesom jeg gør med dig,“ svarede Blasi og strøg Michael over hovedet. „Du er den søn, jeg aldrig skal have.“ Han sukkede, skubbede forsigtigt drengen væk fra sig og gled en lille porcelænshest i hånden. "Vær nu en god dreng og hent din mor til mig. Dagen er sen." Drengen snøftede, rettede sig op og smilede. „Ja, onkel Francois.“ Så tørrede Michael sin næse i ærmet og løb ud af stalden. Blasi faldt bagover i høet og stønnede, mens han gned sit ansigt.

Kardinalen kiggede hen mod indgangen til staldene og lyttede til lyden af let og hastigt nærmende skridt. Han satte sig oprejst, da en tynd midaldrende kvinde stormede ind i indhegningen – *Alsae de Blasi*, enke efter *Renée de Blasi*.

„Francois!“ råbte hun, mens hun gennemsøgte staldene, mens hun tørrede sine hænder på sit forklæde. "Her," mumlede Blasi og vinkede.

Hun skyndte sig frem. "Barmhjertige Gud, hvad sker der? Er du kommet til skade?"

"Kun faldne," sagde Blasi og rakte hånden frem. "Og hvis De måtte tillade mig den værdighed af stående—"

Hun trak ham op på benene, mens hun klagede: "Du kan se, hvad der er sket! Du kan ikke gå rundt. Pas på dine bandager! De er beskidte, og sårene bløder nu igen – endnu mere end før." Blasi smilede blot og støttede sig op ad sin stok. Han syntes, *Alsae* var attraktiv, men især smuk, når han blev ophidset af vrede.

"Du skulle komme op på benene! Hvorfor er du herinde?" spurgte *Alsae* ham. "Og Michael var også herinde?"

Blasi svarede med et nik i retning af den åbne staldport. "Hun er undsluppet – igen."

Alsae kiggede på den tomme bod med døren på klem og rystede på hovedet i afsky. "Det var bedre for os, hvis hun var fortabt for evigt. Jeg går ud fra, at hun endelig trampede på dig. Fortæl mig det med et godt ansigt – hvorfor holder du hende her? Hvis du siger til Michael, så vil jeg ikke have den!" Hun pegede med en finger mod boden. "Jeg vil ikke have Michael i nærheden af den – den *ting!* Den er som ingen anden."

"I sandhed er den langt mere overlegen," forsvarede Blasi hesten.

„Nå?“ Hun vippede hovedet. „Hvorfor var smeden så ivrig efter at bytte den ene med den anden? Han har byttet heste hele sit liv, siger jeg dig. Hvorfor kan en mand, der kender disse dyr så godt, som er så erfaren i sit fag, være så ivrig efter at snyde sig selv?“

Blasi sukkede. "Som jeg sagde til dig, Alsae, var der noget galt med dens hofte – den var ikke engang egnet til at trække en kærre i længere tid. Måske havde smeden en anden potentiel køber til den anden hest, en der ville betale rigeligt – man kan spekulere i det uendelige."

Alsae udstødte en sarkastisk latter. „Spekulere?“ Hun klukkede igen, før hun genvandt fatningen, satte hænderne i hofterne og vendte ryggen til for at betragte solnedgangen.

"Forresten, "Jeg bør meddele dig, at jeg i dag, da jeg kom tilbage fra bageriet, havde det privilegium at tale med en ret bemærkelsesværdig præst fra Avignon. Han opførte sig ordentligt – endda af en venlig slags – og var godt bekendt med begivenhederne i Pavepaladset." Blasi stivnede på sin stok. Han satte kæben sammen og så sig omkring i staldene.

"Han kender endda til dig," tilføjede hun.

Før hun vendte sig helt om, greb Blasi fat i hendes arm. "Hvem er denne præst, og hvad fortalte du ham?"

„Du gør mig ondt! Løsn din hånd!“ Alsae trak armen væk fra ham og rettede på sin bluse.

"Tilgiv mig," svarede Blasi. "Jeg ville bare— "

Alsae pustede og vendte sig væk fra ham. Hun krydsede armene og kiggede på den begyndende skumring, der kastede et usædvanligt klart skær over landet denne dag, som om himlen nu bevægede sig med en hastende daggy. "Vi talte kun et par ord," sagde hun. indrømmede, før hun vendte sig om og kiggede på ham. Hendes øjne faldt på hans bandagerede ben. "Jeg spurgte ham dog om branden i Paladskøkkenet, og han kunne ikke huske et øjeblik, som det du beskrev." Hun granskede hans øjne. Blasi kneb læberne sammen og rullede med øjnene. "Og hvis jeg fortalte dig, at jeg ikke kan huske at være blevet forbrændt, vil det så få mine skader til at forsvinde? Virkelig, Alsae, én mands tvivl eller mangel på bekræftelse betyder ikke en anden mands skyld."

„Du er kardinalen,“ sagde Alsae koldt. „Du burde vide bedre om sådanne implikationer i Guds øjne, ikke sandt?“

Blasi sendte hende et strengt blik. "Det burde jeg sandelig. Og jeg sagde jo, at jeg ikke ønsker, at du taler om mit opholdssted, før jeg er rask."

Alsae smilede og trak på skuldrene. "Og det har jeg ikke, som du bad om."

"Fantastisk," sagde Blasi tørt. "Skal vi tage afsted herfra?" Han haltede hen imod stabil indgang, men Alsae stoppede ham ved armen efter blot et par skridt.

"Francois, der er noget, jeg må vide uden tvivl."

"Hvad er det?"

"Som både en Guds mand – endda en kardinal – og den eneste levende onkel til min søn, burde jeg forvente, at du fortæller mig sandheden."

Blasi sukkede, støttede sig op ad sin stok og kiggede på de slidte pletter i hendes sko.

før han vendte blikket mod hende. "Hvad er der?"

"Hvor sagde du igen, at du havde fået fat i den anden hest?" spurgte hun med skærpet stemme til en udfordrende stemme.

"Jeg sagde jo det – fra paladsets stald. Skal vi overveje det samme spørgsmål i vores tid på jorden?"

Alsae stivnede på læben og nikkede bestemt. "Det skal vi." Hun kiggede væk, før hun greb fat i hendene. hendes hænder, lænede skuldrene op og stirrede ham i øjnene. Hun tvang et smil frem.

"Jeg talte med smeden for flere dage siden, og han lo af mig. Han sagde, at der ikke var noget galt med hestens hofte, og han fortalte mig ligeledes: 'Det var ingen almindelig hest, da den havde ubestridelige markeringer – Hans Majestæts Kongelige Gardes. Jeg spørger dig nu, Francois: hvordan kan det være muligt?'"

„Kongelig Garde?“ spurgte Blasi vantro. „Jeg sikrede mig hesten fra pavestalden.“

"Det var Helligstolens ejendom." Deres øjne mødtes, og et blik brændte mellem Blasi og Alsae, som om de hver især forsøgte at se igennem den anden. Alsae var den første til at se væk.

"Jeg forstod, at smeden måske tog fejl," sagde hun. "Alligevel fortalte han mig, hvordan han befalede hesten at trække sig tilbage på plads, angribe og flankere, og falde om på siden og ligge stille, som om den var død. Hvordan kan en hest ellers adlyde sådanne ordrer, hvis den ikke er trænet til kamp? Og hvorfor skulle en hest fra Pavestolen være lige så erfaren?"

Blasi trak på skuldrene. "Det er muligt, at denne oprindeligt kom fra slagmarken, før den faldt i hænderne på bispestolen. Vi kan overveje sagen for evigt uden at finde en løsning."

"Måske," svarede Alsae, langt fra overbevist.

Da de forlod staldene, kiggede Alsae ned ad den fjerne skovgrænse. "Godt. Vi leder efter din hest ved første daggy. Den skal ikke strejfe langt væk." Hun vuggede Blasis frie arm og hjalp ham hen mod huset.

"Det er en god hest," kommenterede Blasi. "Giv hende tid nok til at komme til sig selv."

"Er din appetit vendt tilbage?" spurgte Alsae, nu tilsyneladende træt af emnet.

"Jeg er udsultet," indrømmede Blasi.

"Det er, hvad jeg ønsker at høre. Dit fad skal være til randen, og dit bæger skal flyde over, og der er endda frisk brød. Du bør hvile dig efter middagen. Vi må skifte dine bandager og gøre dig til en hæderlig kardinal igen." Hun klappede hans hånd og klukkede. "Måske kan du blive selveste paven. Og hvordan skal Michael så tiltale dig?" spurgte hun klukkende. "Som: hans onkel hellighed?" Blasi smilede svagt og rystede på hovedet.

De gik langsomt mod slottet, og i den efterfølgende stilhed hørte de den uophørlige hyl fra en fjern hund. Bag dem rullede tasmørket over landskabet, og igennem

I de tynde, fejende skyer viste kun de klareste stjerner sig. Resten blev skyllet væk af en grå plet, der dækkede himlen. Hysten fortsatte, det hjemsøgende kalden og den ildevarslende støn, der antydede, at noget var alvorligt galt, at måske en stor og frygtelig ting tårnede sig op over horisonten og bevægede sig støt fremad som vinger i vinden.

~*~

Selv da Blasi isolerede sig i byen Reims, kunne det afsidesliggende Gardiens-kloster have fremstået som en forladt slagmark for gådefuld massakre, med landskabet fyldt med de parterede og blandede rester af soldater, munke, væbnere og heste. Siden den forfærdelige aften, hvor Blasi formåede at åbne den anden portsten, har hundredvis af mænd ligget sønderrevet og kastet rundt, deres brækkede dele anbragt, hvor klosterkirkens flyvende statuer sidst slap dem fri. De spredte rester lå så grundigt udsat for elementerne, at vinden for længst havde mistet sin stank og kun fløjtede gennem blegede knogler, laset tøj og totter af stædigt hår. Klosterbjergsiden var nu en omvendt kirkegård på toppen og en grel fornærmelse mod hele menneskeheden.

Kaptajn Bournes mudderbunker var for længst eroderet fra katedralens ydre revner, hvilket gav tilstrækkelig ventilation til den ætsende vederstyggelighed, han havde forsøgt at inddæmme. Inde i kirken og under dens alter fortsatte stønnen og skrig fra den hvirvlende søjle, uformindsket af en seks tons tung slutsten, der udåndede en dødssky. Tågen var en natlig tilbagevendende tåge, der opførte sig mere som et forudsigeligt og æterisk natligt væsen end en organisme snarere end en forsvindende aftendis. Ved skumringstid sneg den sig vej ud af katedralen og foldede sig ud over bjergsiden som et bølgende tæppe af mørke, så intenst sort, at det opslugte al glans og glimt af lys fra enhver overflade af vand og sten. Tågen draperede sit blærende jæg over jorden indtil daggry, hvor den altid overgav en brændt jord. Altid trak det dødbringende gardin sig tilbage op ad klosterets bjergside og trak sig tilbage ind i katedralen for at vente på den følgende antydning af skumring. Tågen var næppe genkendelig som andet end nattens frembrud, men alligevel dækkede den, som en vedvarende pest, yderligere jord for hver aften der gik, og kvælede støt det franske landskab. I dens kølvand blev ukrudt og buskads brunt, og hele træer faldt nøgne, damme og vandløb betændte sig, og alt levende – fra mennesker til hunde, rotter til lopper – overgav sin mave til den uophørlige tilstedeværelse. Alt i alt syntes den brændende damp at tjene som en djævelsk forsvarslinje, der tilbød en stadigt voksende voldgrav af død for at beskytte den åbnede Portsten.

Alligevel var der mere end en tåge i vente for enhver vildfaren rejsende. Da klosterets

Den vestlige horisont kvalte de sidste stråler af dagslys, og katedralens ætsende krølle rullede hen over skovbunden. De øvre dele af katedralens tag vågnede til live med et crescendo af kaos, der brød ud i himlen som en kakofoni af krager. En hvirvlende søjle af granitstatuer spiralerede mod stjernerne, og denne luftige vederstyggelighed samlede sig ind i mange vandrende flokke, der gennemsøgte landskabet som flokke af vingede dæmoner på jagten og fortærede ethvert levende væsen, de fandt. Ligesom den dødbringende tåge dækkede de nyt terræn for hver aften, fløj tættere og tættere på beboede landsbyer og udgjorde en voksende trussel mod de nærliggende byer *Murat*, *Vic-sur-Cere* og *Saint-Flour*.

Disse luftvæsner var ikke sande grotesker, for kødet af de grotesker, som hver især lignede, var dødt for længe siden af sollys. Statuerne var blot granitformer af deres levende lighed, nu beboet af ur-dæmoner: ånder, der var undsluppet den åbnede Portsten - æteriske og ulegemlige dæmoner, der slet ikke lignede Eljos sande natur. Klippeformerne var intet andet end besatte sten og legemliggørelsen af dæmoner, der blev kastet i Helvede i de første dage af dets skabelse. Eljo, der engang ejede disse kroppe, var for længst blevet fastgjort af solen. Og kun dæmoner besidder dem nu, idet de bevæger sig som én under månen, mens de spreder rædsel gennem en stadigt voksende vidde af skyggefulde lande.

Selv om et stigende antal landsbyboere lærte om den snigende ætsende tåge og dens berygtede flyvende statuer og havde midler til at flygte fra disse voksende uhyrer, undslap få landsbyboere helvedes almægtige og dødbringende planer. Den store pest var som en drage, der steg op af Sortehavet med tre udspilede hoveder og tre navne: *Bubonia*, *Lungebetændelse* og *Septikæmi*. Det trehovedede monster red på den sorte rotte og ville blive kaldt Den Sorte Død af franskmændene, og Helvede fulgte med det. Det var sandelig en djævelsk bryg. Selv mens seksogtres procent af Asien lå under dødens stinkende stank, var Lucifaels appetit på menneskets sjæl kun halvt skærpet. Hun ville have hele Ham hos sig, for evigt fængslet. Således, i 1347, i de sidste dage af oktober måned og under en stor høstmåne, stormede Den Sorte Død ned over Santa Godebertas trosser, ned over skibets bindere og mod alle Europas folk. På få dage kvalte Lucifaels dødbringende blanding den travle havneby Messina og blæste ind i landet som en giftig havbrise.

Efter at have oversvømmet byen Messina, satte pesten kurs mod otte kilometer sydpå til byen Catania. Indbyggerne opdagede straks, at en epidemi var i gang, og de afspærrede byen; men i takt med at den spredte sig hurtigt, kom dette modtræk for sent. Catania sprængte som en moden blister og gav utallige skæpper sorte æbler. under feberagtige armhuler. Og mens byen Catania bukkede under for spredningen

Pest, således blegnede byen Venedig også, og producerede seks hundrede lig om dagen. Da venetianske læger udsatte sig for de voksende syge, spirede otte ud af ti af dem giftæbler og døde også. En ond heks var Lucifael – i alt døde to tredjedele af Venedig, og deres lig rådnete i solen.

Bubonia, lungebetændelse og blodforgiftning herskede, mens Lucifael fortsatte sin høst af sorte æbler. Hun stak sin tregrenede høtvy frem og skubbede sine tre plager længere nordpå for at beskyde Europas syd-centrale kystlinjer. De nærliggende øer Sardinien og Korsika imploderede med sin modbydelige genialitet, og af de tolv handelsskibe, der sejlede ind i Messina, kun for at blive beordret ud af havnen, lagde en tredjedel til sidst til kaj i Genovas havneby. Ligesom i Messina opdagede genovesernes havneembedsmænd pludselig, at skibene bar Pesten, og holdt skibene i skak med brændende pile, før de beordrede dem at sejle ud af havnen. Den skrantende besætning adlød og satte kurs mod havnebyerne Marseille og Barcelona, men ikke før de havde fordrevet flere af deres syge rotter ned ad deres trosser og ned på de genovesiske havne. På få dage var hele byen en stinkende grav.

Og da en del af den opløste flåde ankom til havnebyen Marseille, tillod myndighederne de inficerede skibe at blive, forudsat at alle skibe og last blev konfiskeret ejendom. Inficerede sømænd og rotter strømmede ind i byen, og på mindre end en måned opslugte *Diabolus' Sygdom* byen. For ofrene, der boede i de trange kvarterer i fængsler og klostre, blev de muromkransede strukturer til forseglede kar af forrådnelse, da dødstallet indeni steg til otte ud af ti - endda til fuldstændig udslettelse i nogle. Den engang travle havneby Marseille blev tavs. Femten tusind mænd, kvinder og børn blev til aske og støv.

I begyndelsen af 1348 sneg de sidste lasede rester af Sortepisodens flåde sig ind i havnen i Barcelona. Ligesom i Marseille konfiskerede havnemyndighederne skibene og tillod den besmittede besætning at komme ind i byen. Uden undtagelse blev alle kirker i byen ofre for den konstante... strømme af hestevogne og deres dyngelige laster af lig. Som de fleste byens embedsmænd var allerede opslugt af deres egne sorte æbler, den borgerlige orden overgav sig til det oprindelige kaos. I et meget bemærkelsesværdigt tilfælde samledes hundredvis af barcelonere, overbeviste om, at verden var i sin sidste time, på kirkegårdene og underholdt sig selv med makabre fester og drukorgier for at markere deres Dødedag. Som én syndede de, døde og rådnete op oven på gravene af mere heldige slægtninge, der var undsluppet den uhyggelige pandemi ved at dø, før den ankom. Uden ledig plads på kirkegårdene og uden levende præster til at indvie yderligere hellig jord til begravelse, og faktisk med få mænd villige til at begrave de smittede døde, begyndte de, der samlede ligene, at rulle deres vogne ud i havet og efterlod deres oppustede vrag blandt de utallige lig, der

allerede skvulpet mod kystlinjen. Med hver time der gik, blev flere menneskelige rester dumpet i havet; og byens aftenbrise blev så fuldstændig ubehagelig, at selv en flygtig duft af natteluftens uvægerligt fremkaldte en akut kvalme hos alle personer, der endnu ikke var blevet syge af anden eksponering. I alle retninger, luften, landjorden og Havet lå dækket af et umådeligt harskt forrådnelse.

Pesten spredte sig ind i landet fra italienske havnebyer og hærgede grundigt de større byer Pisa, Rom og Napoli. Mange af de lokale indbyggere mente, at frygtelige bibelske profetier var skyld i det – at Gud var vred på dem. Og de mere lærde blandt dem spekulerede i, at et voldsomt jordskælv var årsagen til den nuværende pandemi, da jordskælvet havde fundet sted blot et år tidligere og var en uforglemmelig omvæltning, der strakte sig over hele den italienske halvø fra Venedig til Napoli. I kølvandet på det, troede de, var giftige dampe undsluppet jorden og drevet over landene, kun for at blive absorberet i huden. Som følge heraf undgik mange byboere besværlige opgaver, der forårsagede sved eller åbning af porerne og huden, mens andre dækkede sig med urin i et forsøg på at forsegle de formodede dødbringende dampe. De fleste af dem, der ikke flygtede fra byerne, forblev i deres hjem og undgik kontakt med de hundredvis af lig, der fyldte gaderne. Og dem, der vovede at vove sig udenfor, gjorde det med hovedet helt indhyllet og efterlod kun en tynd sprække stof om øjnene. De holdt deres ansigter i buketter af blomster og krydderier dampene fra rådende kød og i et forgæves forsøg på at afværge den allestedsnærværende smitte, der nu hang over hele regionen.

Efterhånden som folk strømmede ud af de forurenede kystbyer, og den massive indlandsmigration fulgte, spredte pesten sig endnu dybere ind i Europa. Da uhyret trængte ind i Milano, handlede indbyggerne hurtigt for at identificere de smittede, begravede hele familier i deres hjem og satte dem i brand. Selvom byens embedsmænd straks afspærrede byen, bukkede Milano også under.

I Firenze fandt byens embedsmænd ikke andet valg end at håndhæve en forordning, der bragte kirkeklokkernes monotone klang til tavshed. De satte strenge grænser for antallet af sørgende og tillod kun to besøgende tilstedeværelse ved hver begravelse, hvilket gav tilstrækkelig bevægelsesfrihed for kirkegårdenes mange hold af gravere. Efterhånden som smitten spredte sig, og de døde oversvømmede kirkegården, gik byen over til skyttegravsbegravelse. Gravegravere stablede tre eller flere lig mellem spredte lag af jord.

Måske var graverne de bedste til at holde tiden, idet de markerede deres tidsplaner ud fra antallet af dem, de begravede. Mens flere arbejdere dækkede ligene i grøfterne, var der andre, der

udgravede de stadig længere ender af skyttegravene. I ugevis fortsatte Dødens parade som et pålideligt ur. Vognlæs med ti og tyve lig ankom til gravgravene for hver time der gik. I sidste ende stod de mest befærdede veje i Firenze som tilsyneladende ufremkommelige hjulspor af tørret mudder, der ikke førte andre steder end til *Dødens Grøfter*.

Kort efter kollapsede Marseille, ligesom Arles, og derefter Avignon, hjemsted for Pavepaladset og hovedkvarter for Den Hellige Stol. Med Avignons tætte befolkning på 48.000 indbyggere inden for dens volde, faldt byen hurtigere end nogen anden. Dommedagsprædikanter fyldte gaderne og råbte på, at alle skulle omvende sig. I deres perverse omfavelse af et tilsyneladende uundgåeligt onde, gjorde mange af dem religiøse krav på gadehjørner, som blev deres personlige prædikestole, hvor de kunne dele deres historier og profetier om menneskehedens undergang. De kaldte på de væltende masser og samlede de syge for at overvære deres tordnende prædikener, og derved var deres profetier selvopfyldende – de højlydteste af dem fik sorte æbler til at vokse og blev tavse.

Inden for den korte periode på få måneder og med en hastighed på fire hundrede dødsfald om dagen overgav Avignon halvdelen af sin befolkning til jorden. Ligesom dommedagsprædikanterne, der råbte fra gadehjørner, følte de fleste af byens indbyggere sig sikre på, at Guds vrede var faldet over dem - at den store pest var en guddommelig straf for deres babylonske livsstil, for deres udsvævelser og synd. De bad, lovede og tryk. Alligevel steg dødstallet. En desperat pave Clemens slyngede sin velsignede olie og indviede hele Rhône-floden som hellig jord, og dermed, med en massiv flod, der nu tjente som et bekvemt og helligt sted til begravelse, kørte Avignons gravgravere pestofre til midten af Saint-Benezet-broen og kastede dem ud over siden.

Lucifaels uhellige blanding rev også igennem hjertet af Pavestolen, og ni kardinaler og halvdelen af Avignons præster blev rullet i deres grave. Alligevel undlod pesten at tage livet af deres udpegede hellige fader på jorden, da pave Clemens flygtede fra pavepaladset under et mørkes dække, beskyttet af sin hemmeligt udpegede forsamling af vagter og læger. De døende dignitarer og den sygelige adel, der klamrede sig til paladset, bad om Clemens pavelige syndsforladelse og sidste ritualer, havde ingen anelse om, at han havde forladt byen flere dage forinden. Og da de opdagede, at han var flygtet, fik de at vide, at han var flyttet til den nordlige by Valence, men i sandhed var Clemens isolerede sig i den mere afsidesliggende alpelandsby Grenoble, hvor han bosatte sig mellem to evigt brændende ildsteder og i en kreds af udvalgte læger ledet af Guy de Chauliac. Udover sin evne til at holde hemmeligheder inden for pavedømmet, var han en dygtig

læge og personlig favorit hos Clemens – en mesterlig fransk læge, der rutinemæssigt behandlede Clemens og flere af hans kardinaler. Med sine umiddelbare behov dækket, styrede Clemens Pavestolen eksternt via skriftlig korrespondance til kardinal Firmus, som forblev i pavepaladset for at håndhæve pavens mandater.

Foråret kom usædvanligt tidligt i 1348 og indvarslede en kvælende varm sommer og en bølge af død. Paris bukkede hurtigt under for den sorte død, der leverede over otte hundrede kadavere om dagen og forurenede luften i næsten ti radiale miles med en uophørlig stank. Ligesom pave Clemens gled kong Philip i skjul og betroede sig kun til et par af sine nærmeste medarbejdere om sit sande opholdssted. Kaptajn Bourne, der dengang var ansvarlig for de nye rækker af den kongelige garde, var en af dem. Ligesom Guy de Chauliac var højt betroet inden for pavepaladset og dets pavelige rækker, var Bourne også højt betroet inden for paladsmurene i kong Philips monarki.

Efter Paris' fald kollapsede de store franske byer Lyon, Bordeaux, Orleans og Reims ligeledes, og med dem smuldrede deres kongelige og lederskab. Kongens vasaller og hele generationer af adel lå i bunker i fællesgrave, og deres fattige tjenere blev efterladt til at rådne op langs vejkanterne. Hverken gyde eller flod lå rene for lig, og alle mulige ubemandede fartøjer drev formålsløst gennem vandveje. Især efter kraftig regn drev hundredvis af oppustede kroppe ned ad floder og vandløb, kadavere så tæt viklet ind i hinanden, at de dannede flydende øer af kød. Som dødens glorier omgav hvide skumringe de sorte bunker, og oven på mange af disse ligflåder sejlede hvide langbenede fugle, der knipsede med næbbet mod det rigelige insekter som de harske flotiller leverede. Døden brugte mange metoder til sin stadige spredning.

Nær byen Bordeaux stod de smalt fordelte søjler på den velbesøgte Duguate- bro som en ligvod, der samlede de vandfyldte rester af mennesker, får, okser og heste mod dens fundament. Øjnene på de rejsende, der vovede at krydse broen, var sænket ned, brændte af dampene fra det kogende skum nedenfor. De fleste dyr, der nærmede sig broen, kæmpede med at krydse floden af frygt for at blive ansporet af magt, og mange af dyrene nåede ikke den anden side af overgangen, før de sprang over den opstrøms side af muren, viklede sig ind i det gærende rod nedenfor og blev ekstra brændstof til dens skum. Veje og floder, byer og byer, konger og kongeriger - jorden var ved at dø. Af dens rådne og opstigende dampe stank selv de højeste himle.

Og Lucifael fniste hele tiden over alt det, hun havde udført.

[Slut på kapitel 11]

Dette litterære værk blev skabt d udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~